

TARNAI LÁSZLÓ

Nyugalmat áraszt

65 ÉVES LENNE PETRI CSATHÓ FERENC

A lepusztult de a jöttmenteknek
előkelő Vörös Rókában láttam utoljára
Rike alias Petri Csathó Ferenc barátomat
Azzal kezdtem hogy hozok neki korsó sört
de rázta a fejét mert utálja
ha izzadságszagú az inge
ezért nagyfröccsöt kért felesel
s vidáman beszélgettünk a semmiről
Miután a harmadik fröccsöt és felest
elé tettem megitta megint rágyújtott
aztán mosollyal a szája szélén közölte
hogy hazamegy ebédelni
mert korog a gyomra tehát éhes
hiszen harmadnapja nem evett
se sokat se keveset
A csehó örökké nyitott ajtajánál
biccentéssel búcsúztunk mentünk erre-arra
és útközben fölidéztem
az együtt töltött gyötrelmesszép időket

Kora délutánonként tapostam
a Kárász utca 6. szám alatti ház
lépcsőit majd a második emelet
függőfolyosója végére érve
benyitottam a másfél szobás lakásba
Rike a fotelba süppedve írt
amit cigitől rekedtes hangjával
halkan talán csak magának olvasott
A zsebemből előhúзва a papirost
nekiláttam a ceruzás soroknak

s miután elhallgattam megjegyezte
hogy szép sőt mi több jó a vers
ami azért volt meglepő
mert mások írásait nem dicsérte

Lementünk a Kárász és a Kölcsey utca
sarkán levő magányos farkasok presszójába
ahol Rike édesanyja tálcán hozta-vitte
a részeg és szomjas poharakat
Gizi néni amikor meglátott bennünket
a pultra rakott két felest
Délutáni elmetornákkal frissültek a hónapok
aztán ezerkilencszázhatvanegy őszén
a Sajtóház harmadik emeletén levő
Tiszatáj redakciójában
a rovatvezető Lódi Feri bátyánk
elénk tette az októberi szám
kefelevonatát amelyből kiderült
hogy a folyóiratba szerkesztette
Petri Ferenc és Tarnai László
másodikos gimisták egy-egy versét
Nagy vehemenciával értünk a Tisza-partra
ahol meg se nyikkantunk
ugyanis a szavakat fölösleges fecsérelni

A nyolcvanas évek elején
a Szent István térhez közeli
Vidra utcában találkoztam Rikével
Mutatta az egyik ház tető alatti részét
ahova mókusszobrocskák költöztek
s birodalmukból nézik a lenti káoszt
Milyen kedves szívbe markoló állatkák
akik életben is szeretetre méltóak
s ékesítik a természet kincsét
De egyre többen mit sem törődnek a csodával
mert a kincs kiveszett belőlük
s helyébe költözött a szitok és gyűlölet

Hej Rike odaátról ideátról figyeljük
hogy ennek annak amannak a helyére
a nincs a nincs a nincs telepedett
Helyén maradt a régi és az új híd
amely gyakran sétáltat
s nyugalmat áraszt a Tisza tekintete
akár a liget zöldje az árnyat adó lomb
Utam a Vörös Rókához vezetett
s megdöbbenve láttam
hogy klubot és kávézót varázsoltak belőle
ahol a korsó kiürül mint a zseb
Hej Rike nincs tragédia addig
amíg a nagyállomás kocsmájában
negyvenötért adnak egy deci rizlinget
Hívjunk magunkhoz egy-egy teli kancsót
mert nyugalmat áraszt

